

Cairo Nov 17th 1855.

824.

Édes Aranybácsi.

Ne ültörölj meg a felfordult világon, hogy t. i.
versem után lezdem a levelet; nem adatastam a
postát dicsta papírral terhelni.

En még mindig egy állapotban vagyok, mint
a samu nadrága; evés alvás a fődolog exis-
tenciámban; mielőtt ugyan az utóbbi síresül.
Múltkor levelem öltá nem is tudok semmi
újat írni, nem lévén seholy a legfejebb
art az újságot hogy egy hólnapi állt a,
tan semmi legreuesebb javulást sem ér,
kerékthinda mellett mégis némi erezem,
niát melyet é városban magában voltár
lattan. Hyeen volt a megtérő Merdica,
raván bevonulása, a Mahomed Perent skó,
nyegét hokó tevével. Nem is váralozás,
sal

nektem émenet elibe, remélvén hogy vég-
 re valami nagyzerű keleties látványt élvez-
 tender. De nagyon csalódtam. Mint hogy a be-
 vonulás előtt már pár napig itt táboroztak,
 az alatt egyenként haza mentek a kasándolok
 úgy hogy az elég cifra ezentevét csak egy
 merkelesen főbolintó derwis három cifra kott le-
 vével; s aron kívül csak a naság élvették.
 Seleneg, pedig a lárasund előtt beültek a pia-
 cion tartják nyolc napig a profeta kasás-
 nait; cifra csak abban derwis ordítanak
 és forognak mig felburnak; a nép pedig min-
 denféle felállított hintáron múlta. Ez
 ünnepeket jövő kedden aron jelenettel lesz
 vége; midőn a seirh (derwis prior) a földre
 hasalt derwisel hatán végig lovagol. És
 a canda soha éinsem marad; egyjén és sem
 lesz baja. Hyentor néha megéssit hogy egyid
 vagy

vagy más il. csupa bürgőségből a hasába
tört út: sőt néha kiöntött belet egy talon
maga előtt hordja. Ugy skinte nagy mérges
eleven ügyös lat eszner apró darabokban
karapván elkesztet a fejétől a faráig, mint
más a macaronit.

Versemre meg kell jegyezniem hogy én a lobron
tört még nem voltam, de lönyéret és fel
vésit, mindennap látván jól ismerem, s
ha magam majd felmenien valamit más,
lepen találol; ak csak a rozépió retten mo,
dosit majd valamit, melyben a halma
vetem a város lönyéret fedeni, miután
ha puerda tremmel nem is, jó társasá
valugyan meg lehetne ügylatni.
Áldja meg az isten,
maradok

szerező kántványa
Tiska Donoloff

+ 56. A' Pyramisoknál.

K513 / 824/III

I.,

A' sol forrásu' folyónak
Habjai fodorba' folyónak,
Mig dagadó' vitorlaival
Úrít rajta ringa esőnek; -
Úrít a' sül' parton által,
Hol egy elveszett világnak
Orsós fejtői állnak;
A' időtöl nem esorbítson
Mese ültött pyramidok.
És a' parton lév' szamár áll. -
Már elhagyott a' falut,
Melly delceg jármát lábánál
Mint egy szolganyáj' aludt.
Allant gyónar taposák
Lybia hevült homokját.
És már végre cselher érve
Cheops labránál lezártunk.
Fel, fel mindjárt a' setöre!
A' terőig meg sem állunk.
- É megjünk a' magosok lépedői fel
Hűsőbb - nagyobb sebességgel
Körbe' barna beduinok
Ehet hollólként megvárllnak
Segítség a' csüggedésnek,
Hősdülnek és kiabálnak. -
A' hájban, mevedek úson,
Erőnk és léhünk elfogyva,
Feltájtán öfne rogyva,
Végre fent vagyunk a' csúson.

II.

Mint a' sas, fészékéből midőn jövedát kímél,
Mértfötelelet belát árszó kemével:
Egy egész világot látok én be innen
Tarka vegyületben, különbörő színben.

Csorba

Csorbán nélkül dől meg körülöttem az ég,
Bóltján Afrikánál gyűlvesse napja ég,
Gyémánt habolat vet a pusztán homokja,
Az ég alját piros lánggal beragyogja,
Jobbról balról pusztá; — de mig balról miny'as
Látod Lybiánál némo sívasagját,
Jobbról a tei pusztá, — a tei halál körött
A folyamnak partja elesbe iltörött. —
A sívasag öten ollyan e vir épen,
Mint a szerelem a rablónak lelkeben.
Egész élete bár áskov, meddő legyen;
Er egy gyöngéd érret zöldell, virít, terem. —
Itt faluk tünnek fel börtök pálmát árnyán;
Egy városra öfmerve ott ékai karsu tornyan;
Kapuiból úsak, zöld fa sorok mennel;
Rajzol ember, állat, — tarka élet hemseg.
Köféri sorban tevel — mellyeket sehelnek
Banasov bögéssel a porban terdelnek.
Bögésöl nem hallik, a midén felállnak
Előre nyúlt nyakkal lapán elhimbálnak.
Amott a nyövtöngö viremelö kerék
Körül, lapu lépttel sorány ötir kering;
Mellese gyalog vagy stramaron a népraj;
Egyik terket tráltit, másit kedvre nyargal.
Elesit mind enne a vén erikus aija,
Kin aranyban fordult fel mindenik habja;
Hatan teherbordó csömakol úrtálnak;
Apró moeváriban gem-fajol járálnak.....
— Néneim én e lépet, neineim meg soláig,
De hájog lepi el szememmel vífagát,
Az iró nappánytöl kabátol, nedülök; —
Hírülen lemegett, az árnyékba dälök.

III.

A' vitágy csudáinak árnyán
 Álom szálta faradt szememre,
 Szállt a hűvös szellő szárnyán;
 Egy percz... é mindent elfeledve.

Majd ez öntudatlan álom
 Szöde elmémről föllebben,
 Álomképek sereg szállong
 A' felebredt képzelemben.

Szemem nyílik, - újra látok....
 De a' pusztán néma csendje
 Elcsünt. - szívül csipra sársal
 Sármas, népes, hófúri sendje.
 Sársal elött, szivva, úsve,
 Egy nyomorult embercsorda
 Egy óriás épületesbe
 A' kivelet öfve hordja; ...

Szövet, mellyet meffri földszől
 Hor több erer siető ember
 Utban sol serkével eldől...
 Sível óta már er egy kell.

Szántóföldel több szári napra
 Dunsztán állnak karitában; -
 De a' király egy akasztja,
 Nyomor é inégy mind kijában.

Sátván - a' dúis sívedélen -
 It nem hat aréhség jaja;
 Alig várja, hogy már késsen
 A' mü; é bevesit sarkalja.

Aláratra hajlott fövel
 Jönnek hozzá piszecs vénel:
 "Úr! gondolt a' jövendővel,
 Egypröt egyig elviesz néped"
 Vidám udvaroncok jönnek:
 "Úr! meg meddelig úrszarr isten?"

mi
 ~

Mi haszna illy épülésnek, -
mond, mi érték lehet ebben?"

Er is nem hajt - nem felel rá.
Végre kérsz az óriás mit,
az emlékek: f. a népeket mindig azt
mellé vésd lehezté ásvni.)

Végre kérsz! A király trónját
felületes; a vég csücskén,
É meggy mindin azt már felvesszél
Egyedül a nehezi útra.

Meredek út! el-el dölvén
All a Sarnok farsadtsággal,
Még is feljut a serény,
Ez trónjában helyet foglal.

Ejtsd, nyígas az kelcsre
Sárnak óremei kevélyen,
Majd feje mellei évek
Pondolkozni társul mélyen.

A nap lapunként befordít,
Hóddal, csillaggal csereit;
O a csücsök most is ott ül,
Lent nem sújtál miú vélni.

Végre jön. Minden kérdésnek
Hallgatás az intem kerével;
Majd szent csücsökben az éjjel
Szála nyitit illy berédvel.

"E kö, mellyet nagy kezzelem
"Örülsz kevélységöl égve
"Népeimmel szívem tenem,
"Lent er örülszég emléke,

"A dölyfnek futankos sarkán
"Illy merő serény kerget,
"É ki végre feljusszón rajta,
"Csak csatlós az mi nyeret,

Mert
~

"Mert lássál bár néli ott fenn
 "Ar ember törpe és távol,
 "Ar égi sejtéket mincven
 "Körlebb csak egy hajkállal
 "É miy embertársi megvetés
 "Egyedül áll és elhagyva,
 "Íssenne miy sem lehesvén
 "Önmagánál áldozatja.

"Hogy a' legkésőbb ne'ol
 "Lássa mily hív a' kevélység,
 "Barancsolom; hogy erenül
 "A' királyt ide temesvél.

"Béldárni: az is ember csak; -
 "É hogy ne'it, kit legfent állnal,
 "Mint a' legalsó parasztnak,
 "Hódolni kell a' halálnak"

x x x

Felébredsem, - és elmenve
 É búcsútelet intes veve,
 Úgy sejtett: mintha szemembe
 É s' sphyx gúnyosan nevetne.